

І. М. Блюміна

Гурін Василь Іванович

ГУРІН Василь Іванович (18. 03. 1939, с. Первомайське Крим. обл., нині смт АР Крим – 10. 09. 2018, Київ) – живописець і педагог. Батько [В. Гуріна](#). Народний художник України (1992). Дійсний член АМУ (1997). Орден «За заслуги» 3-го ступеня (1998). Член НСХУ (1968). Закінчив Київський художній інститут (1965; викл. [В. Забашта](#), *К. Трохименко*, *Л. Чичкан*). Працював у ньому (нині Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури): від 1969 – викладач, від 1987 – професор, від 1989 – завідувач кафедри живопису та композиції, від 1966 очолював живописну майстерню. Голова Київської організації НСХУ (1997–2005). Учасник всесоюзних (від 1965), республіканських (від 1966) мистецьких виставок. Персональні – у Сімферополі, Миколаєві, Херсоні, Черкасах, Івано-Франківську, Чернівцях, Ужгороді, Києві (1999–2000). Основні роботи – у галузі станкового живопису. Пейзажні композиції митця розкривають уміння переконливо відтворювати неповторне розмаїття краси України. В основі творчості – співвіднесення насиченої, бурхливої живописності з підпорядкованою чіткому задумові композицією. Твори Гуріна позначені символізмом, оригінальною композицією, пошуками колірних тональних співвідношень теплих і холодних фарб. Роботи зберігаються в НХМ, Сімферопольському, Краматорському (Донец. обл.), Чернігівському, Дніпропетровському, Стахановському (Луган. обл.) ХМ.

Фотоілюстрації

Основні твори

«Перша весна» (1966), «На Волзі. Рік 1919», «Автопортрет» (обидва – 1969), «Мій час», «Час» (обидва – 1970), «Моя мати» (1971), «Мій сон. Батько» (1972), «Матері чекають. Роки 1945, 1946» (1974), «Квіти Вам, переможці», «Будівельники Північно-Кримського каналу» (обидва – 1976), «А льон цвіте» (1977), «Осінній танок», «Повернення» (обидва – 1980), «Крик чайок» (1981), триптих «Пам'ять» (1985), «Низький уклін Вам, мамо» (1989), «Седнів. Зима» (1990), «Мамині вареники» (1991), серія «Чорнобиль» (1992), «Чорне сонце 1933» (1993), «Наше дитинство», «Джерело. Марія Приймаченко», «Зимова поезія», «Осінній романс», «Осінній натюрморт» (усі – 1998), «Відпочинок», «Тиша над Козинкою», «Моя Козинка» (усі – 2001), «Останнє фото» (2002), «Ранок» (2003), «За нашу Перемогу» (2005).

Рекомендована література

1. Василь Гурін: Альбом. К., 1986;
2. Тельцов М. Громадянськість творчості В. Гуріна // ОМ. 1994. № 1;
3. Василь Гурін. Живопис. К., 1999;
4. Блюміна І. «А льон цвіте...» // Укр. АМ. К., 1999.

Бібліографічний опис:

Гурін Василь Іванович / І. М. Блюміна// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-24828>. – Останнє поновлення : 2018.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).